

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อสะดวกในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ดังนี้

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
\bar{X}_D	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่าง
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
S_D^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่าง
D	แทน	ผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนและหลังทดลอง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t - distribution
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กที่ถูกทารุณกรรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
- ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง
- ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังในชีวิต
- ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของภาวะซึมเศร้า
- ตอนที่ 5 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้าจากการประเมินของเจ้าหน้าที่
- ตอนที่ 6 การประเมินข้อมูลเกี่ยวกับการทำกิจกรรมบำบัด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเด็กที่ถูกทารุณกรรมที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		รวม	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
อายุ						
12	5	25	4	20	9	45
13	4	21	1	5	5	25
14	-	-	1	5	1	5
15	-	-	1	5	1	5
16	-	-	-	-	-	-
17	1	5	3	15	4	20
18	-	-	-	-	-	-
เพศ						
ชาย	2	10	1	5	3	15
หญิง	8	40	9	45	17	85
ศาสนา						
พุทธ	9	45	10	50	19	95
อิสลาม	1	5	-	-	1	5
ภูมิลำเนา						
ภาคเหนือ	2	10	1	5	3	15
ภาคกลาง	5	25	4	20	9	45
ภาคใต้	-	-	-	-	-	-
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	1	5	3	15	4	20
ต่างด้าว	2	10	1	5	3	15
การเรียนและระดับสติปัญญา						
ระดับการศึกษา						
ประถมศึกษา	6	30	3	15	9	45
มัธยมศึกษาตอนต้น	3	15	3	15	6	30
มัธยมศึกษาตอนปลาย	1	5	3	15	4	20
ไม่ได้เรียนหนังสือ	-	-	1	5	1	5

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		รวม	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
ผลการเรียน						
ดี (เกรดเฉลี่ยมากกว่า3.00)	2	10	1	5	3	15
ปานกลาง(เกรดเฉลี่ย3.00-2.00)	4	20	5	25	9	45
ต่ำ(เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า2.00)	4	20	3	15	7	35
ไม่ได้เรียนหนังสือ	-	-	1	5	1	5
ระดับสติปัญญา						
ปกติ(IQ90-110)	7	35	8	40	15	75
ก้ำกึ่ง(IQ70-89)	3	15	2	10	5	25
การถูกละเมิด						
ชนิดการละเมิด						
ถูกละเมิดทางกาย	4	20	5	25	9	45
ถูกละเมิดทางเพศ	5	25	4	20	9	45
ถูกละเมิดทางกายและเพศ	1	5	1	5	2	10
การช่วยเหลือ						
นานกว่า 2 ปี	4	20	5	25	9	45
ปีครึ่ง - 2 ปี	4	20	2	10	6	30
1 ปี -6 เดือน	1	5	2	10	3	15
ต่ำกว่า 6 เดือน	1	5	1	5	2	10

จากตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางกาย และ/หรือทางเพศ ทั้งชายและหญิง ที่อยู่ในความดูแลของมูลนิธิคุ้มครองเด็ก จำนวน 20 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีอายุในช่วง 12-18 ปี โดยมีอายุ 12 ปี จำนวน 9 คน (ร้อยละ 45) และอายุ 13 ปี จำนวน 5 คน (ร้อยละ 25) และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธเพียง 1 คนเท่านั้นนับถือศาสนาอิสลาม และส่วนมากมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง 9 คน (ร้อยละ 45) รองลงมาคือ ภาคอีสาน จำนวน 4 คน (ร้อยละ 20) อยู่ภาคเหนือและเป็นชาวต่างด้าว คือ จีนและลาว จำนวนเท่า ๆ กัน คือ 3 คน (ร้อยละ 15) มีเพียง 1 คนเท่านั้นที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ด้านผลการเรียนและระดับสติปัญญา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากศึกษาระดับประถมศึกษา 9 คน (ร้อยละ 45) รองลงมาคือ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 6 คน (ร้อยละ 30) โดยเด็กในกลุ่มตัวอย่าง 9 คน (ร้อยละ 45) มีผลการเรียนในระดับปานกลาง 7 คน (ร้อยละ 35) มีผลการเรียนในระดับต่ำ มีเพียง 1 คนที่ไม่ได้รับการศึกษา และกลุ่มตัวอย่างส่วนมาก 15 คน (ร้อยละ 75) มีระดับสติปัญญาในระดับปกติ อีก 5 คน (ร้อยละ 25) มีระดับสติปัญญาในระดับก้ำกึ่ง

ด้านการถูกละเมิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเพศชาย จำนวน 8 คน (ร้อยละ 40) ถูกทารุณกรรมทางเพศ เป็นเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางกาย 7 คน (ร้อยละ 35) เป็นเด็กชายที่ถูกทารุณกรรมทางกาย 1 คน (ร้อยละ 10) เป็นเด็กชายที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ 1 คน (ร้อยละ 5) และมีเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางกายและทางเพศ จำนวน 2 คน (ร้อยละ 40)

กลุ่มตัวอย่างส่วนมากได้รับการช่วยเหลือมานานกว่า 2 ปี จำนวน 9 คน (ร้อยละ 45) รองลงมาได้รับการช่วยเหลือ 1 ปีครึ่ง - 2 ปี จำนวน 6 คน (ร้อยละ 30) และได้รับการช่วยเหลือน้อยกว่า 6 เดือน เพียง 2 คน (ร้อยละ 10)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ช่วงก่อนและหลังการทดลอง

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			t
	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	
กลุ่มทดลอง	20.4	47	345	25.1	-	-	4.002**
กลุ่มควบคุม	22.4	13	159	23.7	-	-	1.034

$$t_{05,9} = 1.833$$

$$t_{01,9} = 2.821(\text{one-tail}) \quad p^{**} < .01$$

จากตารางที่ 2 แสดงว่า หลังการทดลองเด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัด มีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่เด็กในกลุ่มควบคุม มีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง เพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{X}	S^2	t	\bar{X}_0	S^2_0	t
กลุ่มทดลอง	20.4	48.711	0.671	4.7	13.79	1.780*
กลุ่มควบคุม	22.4	40.044		1.3	15.79	

$$t_{05,18} = 2.101$$

$$t_{05,18} = 1.735(\text{one-tail}) \quad p^* < .05$$

จากตารางที่ 3 แสดงว่าก่อนการทดลอง เด็กในกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง มีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลองเด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัด มีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง สูงกว่ากลุ่มควบคุม ร้อยละ 10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังในชีวิต

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังในชีวิต ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังการทดลอง

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			t
	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	
กลุ่มทดลอง	80.3	67	941	87	-	-	2.865*
กลุ่มควบคุม	86.1	0	1028	86.1	-	-	0

$$t_{05,9} = 1.833$$

$$t_{01,9} = 2.821 \quad p^* < .05$$

จากตารางที่ 4 แสดงว่า หลังการทดลองเด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัด มีระดับคะแนนเฉลี่ยความคาดหวังในชีวิตสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เด็กในกลุ่มควบคุม มีระดับคะแนนเฉลี่ยความคาดหวังในชีวิตเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังในชีวิต ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{X}	S^2	t	\bar{X}_D	S^2_D	t
กลุ่มทดลอง	80.3	49.344	1.3839	6.7	54.68	1.47
กลุ่มควบคุม	86.1	126.322	-	0	114.22	-

$$t_{0.05,18} = 2.101$$

$$t_{0.05,18} = 1.734 \text{ (one-tail)} \quad p^* < .05$$

จากตารางที่ 5 แสดงว่า ก่อนการทดลองเด็กในกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองมีระดับคะแนนเฉลี่ยความคาดหวังในชีวิตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลอง เด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัด มีระดับคะแนนเฉลี่ยความคาดหวังในชีวิตสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของภาวะซึมเศร้า

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของภาวะซึมเศร้า ระหว่าง กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังการทดลอง

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			t
	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	
กลุ่มทดลอง	19	61	611	12.9	-	-	-3.744**
กลุ่มควบคุม	15.6	-19	261	15.7	-	-	1.2019

$$t_{0.05,9} = 1.833$$

$$t_{0.1,9} = -2.821 \text{ (one-tail)} \quad p^{**} < .01$$

จากตารางที่ 6 แสดงว่า หลังการทดลองเด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัด มีระดับคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้ามลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่เด็กในกลุ่มควบคุม มีระดับคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้ามลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของภาวะซึมเศร้า ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{X}	S^2	t	\bar{X}_0	S^2_0	t
กลุ่มทดลอง	19	51.333	1.0167	-6.1	26.54	-1.67
กลุ่มควบคุม	15.6	60.488	-	-.19	24.99	-

$$t_{05,18} = 3.197$$

$$t_{05,18} = -1.734(\text{one-tail})$$

จากตารางที่ 7 แสดงว่า ก่อนการทดลองเด็กในกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองมีระดับคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลอง เด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัด มีระดับคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้า ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง จากการประเมินของเจ้าหน้าที่

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้า ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมช่วงก่อนและหลังการทดลอง จากการประเมินของเจ้าหน้าที่

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			t
	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	\bar{X}	ΣD	ΣD^2	
กลุ่มทดลอง	100.7	105	1667	111.2	-	-	4.1926**
กลุ่มควบคุม	101.1	14	196	102.4	-	-	0.3971

$$t_{05,9} = 1.833$$

$$t_{01,9} = 2.821 (\text{one-tail}) \quad p^{**} < .01$$

จากตารางที่ 8 จากการประเมินของเจ้าหน้าที่ หลังการทดลอง พบว่าเด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัดมีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้า สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่เด็กในกลุ่มทดลองมีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้าเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้า ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง จากการประเมินของเจ้าหน้าที่

	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{X}	S^2	t	\bar{X}_D	S^2_D	t
กลุ่มทดลอง	100.7	182.011	0.0625	10.5	7.17	2.259*
กลุ่มควบคุม	101.1	225.877	-	1.4	124.27	-

$$t_{.05,18} = 2.101$$

$$t_{.05,18} = 1.734 \text{ (one-tail)}$$

$$p^* < .05$$

จากตารางที่ 9 แสดงว่า จากการประเมินของเจ้าหน้าที่ ก่อนการทดลองพบว่าเด็กในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลองเด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับกิจกรรมบำบัด มีระดับคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ความคาดหวังในชีวิต และภาวะซึมเศร้า เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมร้อยละ 10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 6 การประเมินข้อมูลเกี่ยวกับการทำกิจกรรมบำบัด

ครั้งที่ 1 กิจกรรมประตู่หัวใจ

เป็นกิจกรรมแรกของการทำกิจกรรมบำบัด ทำขึ้นเพื่อให้สมาชิกได้ทำความรู้จักกัน สามารถเปิดเผยตนเองกับผู้อื่นได้และ เป็นการช่วยเด็กได้ทำการสำรวจตนเอง อันเป็นส่วนที่จะช่วยเสริมสร้างความไว้วางใจต่อผู้อื่น

ซึ่งกิจกรรมนี้ เด็กๆมีความกระตือรือร้นในการค้นหาคู่ของตนเอง ตลอดจนสามารถที่จะเปิดเผยตัวเองให้ผู้อื่นได้รับรู้โดยไม่คุกคามตัวเด็ก เด็กบางคนเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมาก่อนแต่ไม่เคยรู้เรื่องส่วนตัวของกันและกัน เมื่อทำกิจกรรมนี้ทำให้เกิดความสนิทกับเพื่อนมากขึ้น

กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ดีสำหรับการเริ่มเข้าสู่การทำกลุ่ม

กิจกรรมคนที่ไว้วางใจ

เป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความไว้วางใจต่อผู้อื่นให้กับเด็กๆ ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี และกล้าที่จะไว้วางใจ เชื่อใจในตัวผู้นำที่จะพาตนเองให้ผ่านพ้นอุปสรรคไปได้ อย่างปลอดภัย

จากการทำกิจกรรมนี้เด็กๆสามารถที่จะเลือกผู้นำกลุ่มได้อย่างชัดเจน โดยเลือกจากเด็กที่มีความเป็นผู้นำสูง เด็กๆในกลุ่มมีการช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี มีการทบทวนรหัสต่างๆภายในกลุ่ม และตัวเด็กที่เป็นผู้นำดีใจที่เพื่อนเลือกตนเอง และเด็กได้รู้สึกถึงความรับผิดชอบที่ตนเองมีที่จะต้องพาเพื่อนๆไปถึงจุดหมายได้อย่างปลอดภัย ส่วนเด็กที่เป็นผู้ตามยังมีบางคนที่ลังเล ไม่แน่ใจว่าจะปลอดภัยหรือไม่ เนื่องจากการกำหนดรหัสค่อนข้างสับสน และมีการส่งต่อรหัสไปยังเพื่อนคนต่อไปได้ซ้ำทำให้เด็กเกิดความกังวล และยังไม่คุ้นเคยกับการใช้รหัส

กิจกรรมนี้จึงช่วยสร้างความรู้สึควิ้วางใจได้ในระดับปานกลาง แต่มีความสนุกสนานช่วยลดภาวะซึมเศร้าได้ดี จึงควรจะมีการปรับปรุงให้เด็กได้มีการฝึกใช้รหัสอย่างคุ้นเคยก่อนที่จะนำไปสู่สถานที่จริง จะทำให้เด็กกังวลน้อยลง และสามารถเรียนรู้ถึงการไว้วางใจเพื่อนเป็นหัวข้อหลักได้ชัดเจนขึ้น

ครั้งที่ 2 กิจกรรมเพื่อนที่รัก

เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ถึงลักษณะของเพื่อนในความเป็นจริงที่ตนเองมี และเพื่อนในอุดมคติ คือเพื่อนที่อยากจะมีว่ามีคุณสมบัติอย่างไร มีความเหมือนกันตรงไหน เพื่อช่วยชี้ให้เด็กได้เห็นถึงความสำคัญของเพื่อนที่ต่างกัน

ขณะทำกิจกรรมในตอนต้น ๆ คือให้เด็กได้พูดถึงคุณสมบัติที่ดีของเพื่อนคนที่นั่งถัดไปนั้น เด็กที่ได้รับคำชื่นชมจากเพื่อนจะยิ้มและรู้สึกดีใจ แต่มีเด็กบางคนทำการก่อกวนภายในกลุ่มโดยพยายามพูดจาในทางลบกับเพื่อน ๆ เพื่อเป็นการเรียกร้องความสนใจในกลุ่ม และจะหัวเราะอย่างสนุกสนานเมื่อเพื่อนโกรธ ทำให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มรู้สึกรำคาญ และไม่อยากให้เด็กคนนี้อยู่ร่วมในกลุ่ม แม้เมื่อเพื่อน ๆ ต้องพูดถึงคุณสมบัติที่ดีของเด็กคนนี้ และผู้นำกลุ่มได้ให้เด็กคนอื่น ๆ ช่วยค้นหาความดีของเด็กที่ก่อกวนเพิ่มเติมหลาย ๆ คน รวมทั้งผู้นำกลุ่มได้พูดชี้ให้ ดึงเห็นถึงความดีของตนได้ชัดเจน ทำให้เด็กยอมเจียม และให้ความร่วมมือกับกลุ่ม ได้ดีขึ้น และเมื่อดำเนินกิจกรรมต่อไป เด็ก ๆ สามารถบอกได้ถึงเพื่อนที่ตนเองต้องการ ที่ไว้ใจ ที่ปรึกษาได้ในสถานการณ์ที่ต่างกัน

กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ดีที่ช่วยเสริมสร้างให้เด็กภาคภูมิใจในตนเองได้ระดับปานกลาง ในตอนต้นเนื่องจากการเป็นการให้เด็กเพียงคนเดียวได้พูดถึงความดีของเพื่อนคนที่นั่งถัดไป แต่จากการสังเกตเด็กที่ก่อกวนในกลุ่มเมื่อได้รับคำชมจากเพื่อนหลาย ๆ คนจะเปลี่ยนพฤติกรรมได้ดีขึ้น ลดการก่อกวน ดังนั้นจึงควรเปิดโอกาสให้เพื่อนคนอื่นได้ร่วมกันค้นหาความดีของกันและกันให้มากยิ่งขึ้น และในตอนท้ายเป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กสามารถมองเห็นเพื่อนในทางที่ดีได้มากขึ้น ทำให้เด็กเลือกที่จะสร้างความไว้เนื้อเชื่อใจกับเพื่อนได้ชัดเจนมากขึ้น

ครั้งที่ 3 กิจกรรมคนที่แตกต่าง 1, 2

เป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กเรียนรู้ถึงความไว้ใจที่สามารถได้รับจากบุคคลที่ต่างกัน ทำให้ได้รู้ถึงคุณสมบัติของผู้ที่สามารถไว้ใจได้

จากกิจกรรมนี้ เด็กๆส่วนมากสามารถทำกิจกรรมนี้ผ่านไปได้อย่างดี สามารถค้นหาคุณสมบัติของคนที่ไว้ใจได้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา โยเด็กเลือกที่จะไว้ใจผู้ที่สามารถเก็บความลับของตนเองได้ เป็นผู้ที่รับฟัง ช่วยแก้ไขปัญหาให้เด็กได้ และผู้ที่เด็กไว้ใจมีทั้ง ปู่ พี่ พะ แม่ เพื่อน ซึ่งเป็นคนที่คอยช่วยเหลือเด็ก แต่มีเด็ก 2 คน ที่ไม่สามารถค้นหาคนที่ตนเองไว้ใจได้โดยเฉพาะ พ่อ แม่ ซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้เด็กตกอยู่ในสภาพนี้ และเมื่อชี้ให้เด็กได้เห็นถึงคนอื่นที่ถูกรอบข้าง โดยเฉพาะครูที่มูลนิธิจึงทำได้เด็กเริ่มจะเห็นถึงคุณสมบัติที่ดีของครูที่มูลนิธิที่ช่วย

เหลือตนเองได้ในระดับหนึ่ง และเมื่อให้พูดถึงคนที่ไม่ไว้วางใจ เด็กส่วนมากจะนึกถึงคนที่นำเรื่องของตัวเองไปพูดต่อ คนที่มีพฤติกรรมแปลกๆ และเด็กจะดูว่าจะไม่ไว้วางใจใครโดยผ่านประสบการณ์ที่ผู้นั้นเคยกระทำกับเด็ก แต่มีเด็ก 2 คนเดิมที่พูดว่าไม่ไว้วางใจใครเลย และไม่ขอพูดต่อไป

กิจกรรมนี้ช่วยให้เด็กที่มีจุดอ่อนเรื่องการไว้วางใจผู้อื่นได้ระบายออกเป็นอย่างดีมาก ทำให้เห็นถึงความคับข้องใจของเด็กได้ ซึ่งควรจะทำกิจกรรมนี้ต่อไป แต่ผู้บำบัดควรต้องให้เวลากับเด็กที่มีความคับข้องใจมากกว่านี้ และในครั้งต่อไป และพยายามจงให้ได้สามารถมองเห็นสิ่งดีๆ ราวๆ ตัว และยอมรับสิ่งที่ผ่านมาแล้วให้ได้

ครั้งที่ 4 กิจกรรมการรับรู้

เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ถึงขั้นตอนการเกิดอารมณ์ ปฏิกริยาทางร่างกายที่เกิดขึ้น การแสดงออกที่แตกต่างกันแต่ละคน ซึ่งเน้นให้เด็กได้ตระหนักถึงการมีสติ และการยับยั้งอารมณ์

ขณะทำกิจกรรมเด็กสามารถเรียนรู้ขั้นตอนการเกิดอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายได้ และบอกถึงการเกิดอารมณ์ต่างๆ ของตนเองได้เป็นอย่างดี กิจกรรมนี้จึงเป็นพื้นฐานที่ดีในการเรียนรู้เรื่องอารมณ์

กิจกรรมความรู้สึก

เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงท่าทาง สีหน้า ตามความรู้สึกของตนเอง และช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ความรู้สึก ตลอดจนการแสดงออกของผู้อื่น

ขณะทำกิจกรรมเด็กที่มีความกระตือรือร้นที่จะค้นหาภาพที่แสดงความรู้สึกของตนเอง และพยายามจะทายความรู้สึกจากรูปภาพอย่างเต็มที่ และเมื่อให้เด็กแสดงท่าทางของอารมณ์เร็วๆ จะเขินอาย แต่เมื่อคุ้นเคยก็แสดงออกอย่างสนุกสนาน ซึ่งการแสดงออกของเพื่อนในบางครั้งทำให้เด็กรู้สึกแปลกใจมาก และไม่คิดมาก่อนว่าเมื่อเพื่อนรู้สึกเช่นนี้แล้วจะแสดงพฤติกรรมออกมาแตกต่างจากที่ตนเองเคยรับรู้ จึงทำให้เด็กเรียนรู้ถึงการแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่แตกต่างของคนอื่นได้มากขึ้นอย่างถูกต้อง ซึ่งจะทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ที่จะสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น

กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง การกล้าแสดงออก และก่อให้เกิดการเรียนรู้ถึงความรู้สึกที่ต่างกันได้ในระดับดี

ครั้งที่ 5 กิจกรรมเป่าลูกโป่ง

เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กได้สัมผัสถึงความรู้สึกของตนเองขณะทำการเป่าลูกโป่ง และช่วยเชื่อมโยงไปสู่การเกิดอารมณ์โกรธ ความเครียด ของเด็ก

ขณะทำกิจกรรม เด็กได้สัมผัสถึงความรู้สึกของตนเองโดยตรงผ่านการเป่าลูกโป่ง ซึ่งทำให้เด็กเรียนรู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกในขณะนั้นได้อย่างชัดเจน โดยที่เด็กบอกได้ว่าการเป่าลูกโป่ง เหมือนกับการมีอารมณ์โกรธ หรือเครียด ที่มีการสะสมเพิ่มมากขึ้น จนลูกโป่งแตก ก็คือการแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างรุนแรง หรือขาดสติ

ดังนั้นกิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ดีมาก ซึ่งทำให้เด็กเรียนรู้ได้ด้วยตนเองในด้านการเกิดอารมณ์และความรู้สึก

กิจกรรมสื่อและความรู้สึก

เป็นกิจกรรมที่让孩子สามารถแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกจากการฟังเพลง ผ่านการวาดรูปตามจินตนาการขณะนั้น เพื่อเป็นแนวทางผ่อนคลายความเครียดให้แก่เด็ก

ขณะทำกิจกรรม เด็กมีความรู้สึกเพลิดเพลินกับการจินตนาการวาดภาพตามอารมณ์ และความรู้สึกขณะนั้นได้ ทำให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการ ไม่ว่าจะเป็ความรู้สึกเศร้า โกรธ ดีใจ เด็กจะสื่ออารมณ์ออกมาทางรูปภาพโดยที่ไม่รู้สึกหงุดหงิด หรือ โมโห ทำให้เด็กเรียนรู้ถึงการระบายออกของอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างเหมาะสม

กิจกรรมเป่าลูกโป่ง และกิจกรรมสื่อและความรู้สึก จึงเป็นกิจกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกัน เป็นอย่างดี ทำให้เด็กได้รับทั้งความรู้จากประสบการณ์โดยตรงของความเครียด และได้เรียนรู้ถึงวิธีการจัดการที่ถูกต้องในการจัดการกับอารมณ์นั้นๆ กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ดีมากเพราะเป็นกิจกรรมที่จบลงในตัวและสร้างแนวคิดที่ดีให้กับเด็ก

ครั้งที่ 6 กิจกรรมฉันทน์เป็นคนดี

เป็นกิจกรรมที่ชี้ให้เห็นถึงชีวิตมนุษย์ที่มีทั้งดีและไม่ดีเป็นองค์ประกอบกัน แต่การที่จะเลือกมองในทางที่ดี มีคุณค่า หรือมองตัวเองในทางสร้างสรรค์จะทำให้เรามีความสุข

ขณะทำกิจกรรมเด็ก ๆ ได้เรียนรู้ความดี ความสวยงาม และความบกพร่องผ่านเศษผ้าที่มีลักษณะแตกต่างกัน เมื่อแรก ๆ เด็ก ๆ จะหาเศษผ้าที่ดีที่สุดที่ตนเองรู้สึกชอบ เด็กจะแย่งเศษผ้าที่สมบูรณ์ที่สุด สวยที่สุด แต่เศษผ้าส่วนมากจะมีรอยขาด ใหม่ และเมื่อผู้นำกลุ่มให้เด็ก ๆ ได้ค้นหา

สิ่งที่ดีในเศษผ้าชิ้นนั้นให้เจอ แม้ว่าจะเป็นสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตาม เด็กก็สามารถหาข้อดีของผ้าชิ้นนั้นจนพบ และเมื่อให้หาสิ่งที่ไม่ดี เด็กก็บอกได้ชัดเจน เมื่อสรุปเปรียบเทียบให้เด็กเห็นความเป็นจริงของชีวิตที่มีทั้งสิ่งดี และสิ่งไม่ดี ทำให้เด็กได้รู้ว่าสิ่งใดดี หรือ ไม่ดีขึ้นอยู่กับความคิด และการมองของเราเอง จากนั้นเด็ก ๆ จึงสามารถบอกได้ว่าเหตุการณ์ 1 เหตุการณ์สามารถมองได้ทั้งในทางที่ดี และทางลบ ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกัน และการเลือกมอง เลือกคิดในสิ่งที่ดี มองข้ามข้อเสียไปบ้าง จะทำให้ชีวิตมีความสุข และเห็นถึงคุณค่าของตนเอง

ดังนั้นกิจกรรมนี้ จึงเป็นกิจกรรมที่ดีมากที่ช่วยเปรียบเทียบให้เด็กได้เห็นถึงความจริงของชีวิตได้อย่างชัดเจน และรู้จักที่จะมองเห็นถึงคุณค่า ความสามารถของตนมากกว่าการเฝ้ามองในข้อบกพร่องของตนเอง

ครั้งที่ 7 กิจกรรมต้นไม้ของครอบครัว

เป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กสามารถเห็นถึงคุณค่าของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว แม้ว่าจะมีสมาชิกบางคนที่ได้รู้สึกไม่ดีแต่ก็ยังมีคุณค่าในบางส่วนหลงเหลืออยู่

เริ่มกิจกรรมเด็กบางคนปฏิเสธที่จะทำเมื่อได้พบกับคำว่าครอบครัว แต่เมื่อได้อธิบายให้เด็กได้เข้าใจคำว่าครอบครัวของแต่ละคนว่า ไม่ได้จำกัดแค่ พ่อ แม่ เท่านั้น แต่เป็นใครก็ได้ที่เขา รู้สึกว่าเป็นครอบครัว เป็นบ้านของเด็ก เด็กจึงยอมทำกิจกรรม เด็กได้ให้ความหมายของคำว่าครอบครัวต่างกันออกไป บางคนจะมีสมาชิกในครอบครัวตามความเป็นจริง แต่บางคนมีสมาชิกในครอบครัวคือ เพื่อน และครูของมูลนิธิ และบางคนก็มีทั้งสองส่วนประกอบกัน เด็กเขียนถึงคุณค่าของสมาชิกแต่ละคนอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะคนที่เด็กสนิท ใ้วางใจมากที่สุดเด็กก็จะวางใบไม้ นั้นไว้ใกล้ตัว ซึ่งบางครั้งก็ไม่ใช่พ่อ แม่ สำหรับเด็กที่ไม่เอ่ยถึงพ่อ แม่ ในครั้งแรก แต่ท้ายที่สุดก็นำใบไม้ของพ่อแม่มาติดในส่วนที่ไกลจากตัว และยังคงเขียนคุณค่าไว้ว่า “เป็นผู้ให้กำเนิด”

กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ทำให้เห็นถึงความคับข้องใจของเด็กได้ดี โดยที่ไม่ต้องซักถามถึงเหตุการณ์ที่เกิดอะไรกับเด็ก ใครเป็นผู้ทำ แม้จะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดเด็กก็ยังนึกถึงคุณค่าของผู้นั้นได้จากความผูกพันที่เคยมี จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะคงกิจกรรมนี้ไว้โดยจัดให้อยู่ต่อจากกิจกรรมอันเป็นคนที่ ซึ่งเด็กได้เรียนรู้ถึงการมองในทางบวก และทางลบแล้ว

ครั้งที่ 8 กิจกรรมเพื่อนที่ดี

เป็นกิจกรรมที่เน้นให้เด็กได้รู้สึกถึงความภาคภูมิใจในตนเอง โดยให้เพื่อนๆ เป็นผู้ช่วยก่อ
ให้เด็กเกิดความรู้สึก

ขณะทำกิจกรรมเด็กๆ ได้รับชื่อเพื่อนคนละ 1 ชื่อ พร้อมใบประกาศรางวัลคุณความดีของ
เพื่อน จากนั้นเด็กๆ ก็ได้นึกถึงคุณสมบัติ และความดีของเพื่อนๆ เขียนลงไปใบประกาศรางวัล
พร้อมตกแต่งอย่างสวยงาม บรรยายภาคภูมิใจเต็มไปด้วยความสดชื่น เด็กแต่ละคนอยากรู้ว่าเพื่อน
จะเขียนถึงตนเองอย่างไรบ้าง เมื่อเด็กแต่ละคนประกาศถึงความดีของเพื่อนพร้อมมอบใบประกาศ
รางวัลให้เพื่อน ทำให้ผู้ที่ได้รับคำชมมีความสุข ยิ้มแย้ม โดยที่บางคนไม่เคารู้เลยว่าตนเองเป็นผู้ที่
มีสิ่งดี ๆ เหล่านี้ในตัวเอง

ดังนั้นกิจกรรมนี้ จึงเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ทำให้เด็ก ๆ เต็มไปด้วยความสุขภาคภูมิใจ
ในตนเอง และก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อน ๆ ในกลุ่ม

ครั้งที่ 9 กิจกรรมกลุ่มของฉัน

เป็นกิจกรรมที่เน้นให้เด็กเห็นถึงความสามัคคี ความสามารถ มีคุณค่าที่แตกต่างของแต่ละ
คน ในการอยู่ร่วมเป็นกลุ่มเดียวกัน

ขณะทำกิจกรรม เด็กๆ ที่ความสนใจที่จะวาดสัญลักษณ์ เพื่อจะทำเป็นเข็มกลัดประจำ
กลุ่มมาก บางคนทำ 2-3 อัน แต่บางคนวาดรูปไม่เป็นก็จะให้เพื่อนวาดให้ แต่ก็ช่วยกันออกความ
คิดเห็นเมื่อผู้นำกลุ่มช่วยกระตุ้น แต่เด็กๆ ยังไม่ได้มุมมอง ความคิดที่ชัดเจน ยังคงได้รู้แค่การเกิด
ความสามัคคี สนุกสนาน เพลิดเพลิน

กิจกรรมนี้ สมควรที่จะทำการปรับปรุงแก้ไขให้ชัดเจนยิ่งขึ้นในด้านการมองเห็นคุณค่าของ
สมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่ม และจัดแบ่งหน้าที่ในส่วนที่แต่ละคนถนัดให้ชัดเจนเพื่อที่จะทำให้เด็ก
ภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง

ครั้งที่ 10 กิจกรรมปัญหาในชีวิต

เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้สมาชิกรู้จักตั้งความคาดหวังในชีวิต ให้ตรงกับความสามารถของตน
เอง ซึ่งเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาในชีวิตอีกวิธีหนึ่ง

ขณะเริ่มทำกิจกรรมเด็กตั้งความคาดหวังว่าจะได้รับคะแนนจากการโยนบอลไว้สูงกว่า
คะแนนที่ได้รับ เพราะเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่ง่าย ๆ น่าจะทำคะแนนได้ดี แต่เมื่อผลออกมาไม่ดี เนื่องจาก
จากเด็กยังไม่มี ความชำนาญในการทำ เด็กจึงลดความคาดหวังลงมาให้ใกล้เคียงกับคะแนนจริงที่
ได้รับ จึงทำให้คะแนนที่ได้รับจากการโยนบอลครั้งใหม่ดีขึ้นกว่าเดิม เด็กๆ จึงได้เรียนรู้ว่าการลด
ความคาดหวังก็เป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาให้เขาได้

หลังจากนั้นเด็กได้ฝึกการแก้ไขปัญหาจากสถานการณ์ต่างๆ 2 สถานการณ์ ซึ่งเป็นการฝึกให้เด็กได้ใช้สติปัญญาคิดแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมให้เด็ก จากนั้นเด็กได้เรียนรู้ขั้นตอนการแก้ไขปัญหาที่ถูกต้อง

ดังนั้นกิจกรรมนี้ จึงเป็นกิจกรรมที่ดี ที่ช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการตั้งความคาดหวังในชีวิต และการแก้ไขปัญหาย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งจะนำไปใช้ในกิจกรรมครั้งต่อไป

ครั้งที่ 11 กิจกรรมขวดโหลไขปริศนา

เป็นกิจกรรมต่อเนื่องกับการแก้ไขปัญห แต่เป็นการฝึกให้เด็กช่วยแก้ไขปัญหาให้กับผู้อื่น ใกล้ตัว โดยใช้ขั้นตอนการแก้ไขปัญหที่เคยได้เรียนรู้จากกิจกรรมก่อนหน้านี้

ขณะทำกิจกรรมเด็กๆ รู้สึกสนุกสนานกับการช่วยแก้ไขปัญหาให้เพื่อนๆ ซึ่งแต่ละคน จะมีวิธีการแก้ไขปัญหต่างกันไปหลายวิธี เด็กกระตือรือร้นที่จะคิด เนื่องจากมีการแข่งขันการขาคความคิดของตนเอง ทำให้กิจกรรมไม่เป็นสิ่งที่น่าเบื่อสำหรับเด็ก และเด็กที่ได้รับการแก้ไขปัญหาก็มีความสุขที่เพื่อนๆ เห็นความสำคัญของตนเอง ช่วยกันแก้ไขปัญหให้กับตน ส่วนผู้ที่ช่วยแก้ปัญหาก็รู้สึกภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถช่วยเหลือเพื่อนได้

ดังนั้นกิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่เด็กสนใจเป็นอย่างยิ่ง จึงควรจะให้เด็กทำกิจกรรมนี้ต่อไป และอาจมีการเพิ่มปัญหาต่างๆที่เด็กอาจพบได้อย่างฉุกเฉินในอนาคตได้

ครั้งที่ 12 กิจกรรมสายใยผูกพัน

เป็นกิจกรรมส่งท้ายที่ทำให้เด็กๆได้รู้สึกถึงความผูกพัน ความไวใจ เชื่อใจ และประทับใจกันและกันก่อนจะจาก

เมื่อเริ่มกิจกรรม เด็กๆทุกคนกลัวว่าตนเองจะไม่มีเพื่อนมอบของที่ระลึกให้ แต่เมื่อผู้นำพูดให้เด็กได้ลองทำของที่ระลึกให้กับเพื่อนที่เราประทับใจอาจมากกว่า 1 คนก็ได้ ทำให้เด็กกล้าที่จะทำมากขึ้น แต่ก็ยังกังวลว่าตนเองจะไม่มีใครสนใจ ไม่ได้รับของ จนเมื่อทำการมอบของที่ระลึกปรากฏว่าทุก ๆ คนได้รับของจากเพื่อนมากกว่าคนละ 1 ชิ้น จึงทำให้เด็กรู้สึกดีใจ ภาคภูมิใจมาก และคิดไม่ถึงว่าเพื่อนจะให้ความสำคัญกับตนเอง สุดท้ายจบด้วยการผูกสายสิญจ์ให้กันและกัน เป็นการอำลาโดยมอบคำอวยพรที่ดีให้กัน เด็ก ๆ ทำด้วยความกระตือรือร้น ผูกให้กับเพื่อน ๆ ทุกคน

ดังนั้นกิจกรรมนี้ จึงเป็นกิจกรรมที่ช่วยยืนยันความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของเด็ก เมื่อเด็กได้รับการตอบสนองจากเพื่อนเป็นอย่างดี